

Hvis det efter de nu foreliggende oplysninger er soleklart, at Glistrup har overtrådt klare lovregler og ikke blot har handlet umoralsk og asocialt, ja så er det naturligvis lige så klart, at sagen mod ham må gå sin gang som alle andre straffesager.

Hvis skyldsspørgsmålet derimod er tvivlsomt, enten på grund af bevis-usikkerhed eller fordi det beror på en mere eller mindre tvivlsom lovforklaring, ja, så er det en helt anden historie. Der indgår da et skønsomt moment i anklagemyndighedens afgørelse. Ved udøvelsen af dette skøn kan Glistrups stilling som medlem af Folketinget og leder af et politisk parti ikke lades ude af betragtning.

Det er simpelt hen en følge af, at justitsministeren her i landet er øverste anklagemyndighed, som efter loven kan pålægge de underordnede anklagere at fremme eller standse retsforfølgning i enhver sag. At det er sådan, kan man finde godt eller skidt, som man vil. Men man kan ikke ændre ved, at sådan er loven nu her i landet indrettet. Hvis sagen mod Glistrup er tvivlsom, betyder det, at justitsministeren ved til trods herfor at lade sagen fremme vil udnytte det skøn, der i dette tilfælde tilkommer ham som øverste anklagemyndighed, til skade for en politisk modstander i folketinget. Samtidig vil der hermed være lagt et politisk pres på domstolene til at følge anklagemyndighedens påstand i sagen.

Hvis sagen er tvivlsom, må man derfor spørge, om ikke skaden ved en sådan beslutning fra justitsministerens side kan blive langt større end skaden ved, at anklagemyndigheden giver afkald på en usikker udsigt til domfældelse? Ville det ikke for samfundet kunne være lykkeligere, at sagen da føres som en kamp på den politiske arena om ved lov at forbyde (for fremtiden) handlinger som dem, Glistrup ubestrideligt har foretaget? Vedtagelse af et forslag herom ville udtrykke en lige så stærk og mere demokratisk fordømmelse af Glistrups handlinger end en domfældelse i retten på et spinkelt grundlag. Og skulle et sådant forslag ikke kunne vedtages i folketinget, ja så fortjente Glistrup vel heller ikke i et demokratisk samfund at blive dømt ved retten.

Mon det ikke i det hele taget vil gælde, hvis sagen er det mindste tvivlsom, at befolkningen er mere interesseret i at se, hvad de af

dem valgte politikere vil gøre ved de problemer, Glistrup-sagen illustrerer, end i at se politikerne forsøge at skyde løsningen af disse problemer over på domstolene?"

19.

At stemme for et § 57-samtykke vil nogle folketingsmedlemmer opfatte, som om de ikke prisgiver den pågældende, men blot overgiver ham til de uvildige domstole.

Naturligvis havde grundlovgiverne i 1953 også tillid til vore domstole. Når de desuagtet fastholdt reglen i § 57, skyldes det, at der er ulemper ved selve det at blive tiltalt — også for uvildige domstole.

Det er helt klart, at disse ulemper er særlig store i en sag af en størrelse som den heromhandlede. Skal § 57 ikke være en aldeles betydningsløs gummitempelregel, må de tilfælde, hvor der stemmes nej, netop være sager af størrelse og indhold som den her foreliggende.

20.

Anklagemyndighedens fiktionsteori — der ligger til grund for samtlige anklagepunkter — strider aldeles mod det gennem århundreder bærende element i vor retsorden: Når der er viljesoverensstemmelse mellem private personer, er der dermed også indgået en fuldt retsgyldig aftale, som må respekteres og lægges til grund. Også selv om den ikke måtte passe i myndighedspersoners kram.

Anklagemyndigheden kan naturligvis ikke med rette indpresse en myndighedscensur overfor den for hele vor retskultur så centrale aftalefrihed.

Hvis der i konsekvens heraf afsiges frifindelsesdom, vil alligevel være indtrådt alle de ulykker, som grundlovens § 57 skulle være det eneste værn imod.

Med den enorme størrelse, som anklagemyndigheden vil give en retssag, vil det vare mange år, før den endelige frifindelse foreligger. Det er sandsynligt, at det undervejs vil være lykkedes anklagemyndigheden at køre min familie, min virksomhed og mig selv i sæk.

Grundlovens § 57 er bolværket mod, at den politiker, der går i opposition mod den herskende klasse, skal udsættes for risici af denne art. Giver man slip på denne garanti, kan de herskende glæde sig om, at det bli-